

Anna Rouret

SARDANISTA

D'afeccionats a la sardana n'hi ha molts milers arreu de les terres catalanes —crescuts i escampats durant aquestes darreres dècades—, però tant devotament vinculats com hi va estar tota la vida Anna Rouret, escassegen força.

Morta el dia 6 de febrer d'aquest any, lluny, llunyíssim del seu poble, L'Escala, on nasqué el 1907, es pot dir que va tancar els ulls sota les notes d'una sardana etèria que cantava l'amor i la pàtria.

Quan, a la seva joventut, plena de bellesa, hom la contemplava puntejant la dansa en aquella platja escalenca encara no sofisticada, quedava embadellit en veure com personificava l'essència de la música, talment que n'apareixia una mística sacerdotessa.

Formada en la pura escola tradicional empordanesa, mai no va practicar les innovacions sorgides, principalment, del cap i casal de Catalunya; però la veritat és que tampoc no les va condemnar. Ella, simplement, es mantingué en el recolliment dels passos, el que li permetia de «ballar dalt d'un punxó». Concentració de l'art, menys espectacular però més emotiu.

El mes d'agost de l'any 1939, abandonava Catalunya, la qual no reveuria fins vint anys després. Se'n anà a la recerca del marit, refugiat en terres occitanes. La fugida fou heroica. Dinou hores a peu, atravesant muntanyes i eludint els camins massa fressats.

S'emportava als braços un fillet de tres anys i un limitat bagatge, però el cor ben curull de totes les sardanes.

Transplantada a Mèxic ara fa trenta-set anys, mantingué amb tota enteresa el seu esperit sardanístic. En els aplecs dels catalans i sota el símbol enardidor de la bandera barrada, se la veié dansar amb íntima passió i, ben sovint, amb les llàgrimes cara avall. Evocació abrandada i palpitant de la pàtria llunyana, la seva figura irradiava la llum de l'Empordà.

Anna Rouret, sardanista, sempre fidel als valors espirituals de Catalunya i a uns amors a ultrança, fou la meva esposa. I ho serà sempre.

Guadalajara de Mèxic, 1979.

Josep M. Murià